

MARKÓ BÉLA

Hazám lehetne

Gyakori álmom, hogy vége az útnak.
Körülvett Dante szörnyű erdeje?
Megfordulnék, és nincs már kezdete?
Dehogy. Innen, úgy tűnik, visszajutnak

mégis, kik eltévedtek. Régi házak.
Otthonos környék. Utcák és terek.
Mindenütt szolgálatkész emberek.
Segítenének. Ha kérdem, megállnak.

De nem tudják. Fogalmuk sincsen róla.
Pedig mintha mind ismerősöm volna.
Úgy hasonlítanak! És mégsem ők.

Az én hazám ez. Biztos vagyok benne.
Vagy csak ugyanolyan? Hazám lehetne?
Apám? Anyám? Vagy csak járókelők?

Mind kevesebb

Az este és a reggel összeér.
Megszoktam ezt. Pedig az éjszakában
történetek vannak. Eddig nem láttam.
Nem fecske röpködött, csak bőregér

fölöttünk. Denevér. Inkább a rím
kedvéért használom a réges-régi
elnevezést. Otthonosabb is. Népi
vagy népies. Akárcsak álmaim.

Mert a sötétben többször is kinyílik
az összezárt idő. Mély szakadék
az úton. Mind kevesebb tartalék.

Már rosszul alszom. Megébredek mindig.
Villanyt gyújtok. Előbb fecskének tűnt.
Denevérszárny csupán. Az életünk.

Őszi oximoron

Körös-körül vörös vagy sárga foltok.
Már teleszórta mindenütt a kertet
röpcédulával, s láthatóan boldog
a barackfa. Idén először termett.

Vele egyszerre ültettük a meggyet.
Nem lett gyümölcse. Még élénkzöld lombot
visel. Túl korán indult. Odavesztek
virágai a fagyban. Úgy adódott,

hogyan találta. Majd jövőben
másképpen lesz talán. De áll ott zölden,
ki tudja, mit vár ilyen rezzenetlen.

Reménység? Elszalasztott lehetőség?
Mint egy rég elmúlt forradalom hőstét,
sajnálom őt. A barackot szerettem.

Csupa törmelék

Széttördelt mondatok. Felbontott utcák.
Földhalmok. Gödrök. Aszfaltdarabok.
Most végre élnek. A sár is ragyog.
Nem mást szolgálnak. Csak a saját múltját

mutatja mindegyik, mi volt s mi lett
megint. Nem eszköz, és nem is segítség
a szó, nem is boldogság vagy irigység,
nem része senkinek meg semminek.

Velük kell küzdenem, elébb s elébb,
nincs grammatika, és kötőszó sincsen,
csak illeszték volt, s most célá vált minden.

Lelassultam, mert csupa törmelék
az út, vigyáznom kell, hogy mire lépek.
Bárhon álljak meg, máris célba érek.